

Abraham Lincoln.

Indsendt af Julius Jørgensen, Keenah, Wis.

Da næsten alle Blade i den sidste Tid indeholder Beskrivelser af Forberedelser til Mindefejten i Anledning af Abraham Lincoln's 100 aarige Fødselsdag, saa har jeg tænkt mig, at muligvis en lille biografisk Skildring af denne berømte Mandes Liv vilde interessere nogle af „Danferens“ Læsere og har derfor samlet og oversat nogle Træk.

Abraham Lincoln blev født d. 12. Februar 1809 i Hardin Co., Kentucky, hvortil hans Bedstefader var flyttet i 1781. Da den fremtidige Præsident var otte Aar gammel, flyttede hans Forældre til Spencer Co., Indiana, og her maatte han sammen med sine Forældre deje en Pioners haarde Naar. Paa den Tid var der knap Tid paa Skoleundervisning, og som Regel betjente Skolen, naar saadan fandtes, af omreisende Lærere, der ofte selv traengte til at sidde paa Skolebenken. I en saadan Skole modtog Lincoln til forskellige Tider Undervisning, i alt kun 10 eller 12 Maanedre. At læse og skrive havde han lært af sin Moder, der var en dygtig og karakterfuld Kvinde, som ved sin dybe Hellighedsfæle og Moderkærlighed havde i den unge Lincoln's Sind sat Spor, som aldrig udslettedes. Tre Ting havde hun særlig inprentet ham, nemlig at handle, aldrig at drifte berusende Drikke og aldrig at lye, og i sit senere Liv gav Lincoln sin Moder det gode Eindragsmaal, at det, hvad han var eller haabede at blive, skyldte han sin Moder. Hun døde i 1818. I 1830 flyttede han med sin Fader til Ill., og efter at have naaet sin Myndigheds Alder byggede han en sladbundet større Baad for en Forretningsmand, Mr. Duffatt, og sejlede den til

New Orleans for denne. Efter sin Tilbagekomst arbejdede han i Mr. Duffatts Butik, og nu var det, at han rigtig begyndte at studere i sin fritid. Sidst havde Wanyan's „Billgrimsvandringen“, Washington's Biografi, Burn's Digte og Bibelen været hans Læsning, nu tog han paa engelsk Grammatik, Franklin's Biografi osv., indtil Blact Sawf Indianerkrigen brød ud i 1832, da han meldte sig som frivillig. Han blev straks valgt til Kaptajn af et Kompagni af Omegnens frivillige, og som saadan tjente han sit Land med Væbe, skønt han dog ikke deltog i noget Slag. Han var meget populær blandt Soldaterne, ikke alene for sin umaadelige Styrke, men ogsaa for sin Hæderlighed til at fortælle flere og bedre Anekdoter og Historier end nogen anden Mand i Hæren. Denne Evne vedblev han at bevare, og mangfoldige er de Historier, som fortæller om ham, hvorledes han altid havde en træffende Anekdote at fortælle til rette Tid.

Samme Aar var han ogsaa Kandidat for et Sæde i Ills. Legislatur, men tabte. Kort Tid efter blev han udnævnt til Postmester i West Salem og tog samtidig mod en Dyrkning fra Countiets Landmaaler, der var overløst for et Arbejde, om at opmaale et større Stykke Land, skønt han aldrig havde lært Professionsen, men han anskaffede sig en Forklaring over den, studerede den og opmaalte Landet til bedste Tilfredsstillelse.

Ved denne Tid laante han nogle Lovbøger, da han var for fattig til at købe dem, og begyndte at studere i sin fritid. Der siges, at han hverken da eller senere læste en Roman, fordi hans Interesse i levende Bøger var saa meget større end Interesjen for Hjernevind. I 1836 naaede han at blive Sagfører og vandt hurtigt en fremragende Stil-

ling som saadan. Han valgtes i 1834, '36, '38, og '40 til Medlem i Legislaturen, men nægtede at modtage Nominationen i paafølgende Aar. Det var som Legislaturmedlem i disse Aar, at han kom i Berøring med Stephen Douglas. Begge var Ledere af deres respektive politiske Partier, og her begyndte deres Kamp, som kulminerede i deres berømte Debatter flere Aar senere. Ligeledes var det som Lovgiver i disse Aar, at han først vilde sin Ubvil mod Slaveriet.

Zmidertid var Lincoln flyttet til Springfield, som siden var hans Hjem, og herfra valgtes han i 1846 til Kongresmedlem med stor Majoritet, men led Nederlag som Kandidat for Senatet i de følgende Aar, og skønt han i 1858 havde Majoritet af Folkets Stemmer, saa genvalgte dog Mr. Douglas af Legislaturen. Det var under denne Valgfærdighed, at ovennævnte Debatter fandt Sted, og disse, med andre Taler, vandt for Lincoln en national Berømmelse, og han blev derefter anset som Lederen blandt Slaveriets Fjender.

Den 16. Maj 1860 mødtes den republikanske Nationalforsamling i Chicago og nominerede Lincoln til Præsident. Han blev ogsaa valgt den følgende November og blev indsat som Landets Præsident 4. Mars 1861. Saa snart som Landet havde Rished om, at Lincoln var valgt, begyndte Slaveriets Tilhængere i Syden at organisere sig og lægge Planer for Oprør. Syd Carolina var den første Stat, som gjorde Forberedelser til at trække sig ud af sit Underdanighedsforhold som en af de Forenede Stater og blev snart fulgt af de andre Slaverstater: Georgia, Alabama, Florida, Mississippi, Louisiana og Texas. Disse Stater sammensluttede sig saa som „The Confederate States of America“ og valgte Jefferson Davis til Præsident og bemægtigede sig enten med Vist eller Magt alle de indenfor deres Grænser beliggende Arjenaler og anden Ejendom, tilhørende de Forenede Stater.

Da Lincoln altsaa var indsat, erklærede han Sydens Uafhængighed som Ugyldig og betragtede dem som oprørske. Bestemmelse om at vise sin Autoritet, men gjorde det klart paa samme Tid, at Norden vilde ikke begynde Borgerkrigen med at rykke ind i Syden. Sludde Krigen komme, maatte Syden begynde, hvilket blev den ogsaa gjorde, idet den bombarderede Fort Sumter, som overgav sig den 13. April 1861. Dette var altsaa Begyndelsen til den Krig, som kostede saa mange Tusinde Menneskeliv, og om hvilken vel alle Læsere ved mer eller mindre og jeg vil derfor ikke dele ved den, men kun sige, at igennem de fire Aar, fire af de vanskeligste Aar, som Nation har gennemlevet, ledte Lincoln med stor Visdom, med kærlig men dog fast Haand, Nationen gennem Krigen, indtil Sydens overkommenderende, General Lee, overgav sig.

Zmidertid var Lincoln bleven genvalgt til Præsident, men kort Tid derefter var ogsaa hans Livsløb fuldenndt, idet han under en Teaterforestilling, som han, i Forening med Mrs. Lincoln og to Bønder overværede den 14. April 1865, blev staaet af en politisk Fjende, Ledere af en Morderbande, som havde til Hensigt at snigmorde daa Lincoln og alle hans Departementchefer. Lincoln døde den følgende Dag, og ved hans Død tabte Nationen en af de største Mænd, som dette Land har føiret, og hvis Liv og Vævnet altid bliver stillet til Eksempel paa, hvad stort og godt er i dette Liv.

Jeg er i Besiddelse af en New York Avis, trykt paa Lincoln's Dødsdag, og helt igennem aander den af den Fortværelse og Sorg, som Landet maa have følt over dette store Tab. Saa kun nogle faa Ord til om Lincoln's personlige Udseende. Han var omtrent seks fod fire Tommer høj, tynd og knoklet, smalkrystet og naar han stod op, lidt foroverbøjet. Dog besad han, som før nævnt, umaadelig Styrke; i sin Manddoms alder kunde han løfte med Letthed fra fire til seks Hundrede Pund. Hans Ansigt's Udseende, som vel de fleste er bekendt med, var langtfra smukt, men dog besad hans

Ansigt's Træk det ædle Udtryk, som tiltrak alle.

En patriotisk Forening har købt den Gamle, paa hvilken Lincoln blev født, og der vil der paa Hundre-aarsdagen blive afholdt en Fest, med Indvielse af Pladsen til en national Selligdom.

Overgreb af Videnskaben.

Om dette Emne skriver den berømte danske Forfatter Johannes Jørgensen udførligt i en Artikel i „Gads danske Magazin“. Det følgende er et Brudstykke af Afhandlingen:

Jeg huser fra min egen første Studentertid, hvilket Indtryk det gjorde paa mig, da den lyse Forfatter Strauss i sin Bog „Den gamle og den nye Tro“ angreb Troen paa Jesu Himmelfart med en Henviisning til Verdensrummets Uendelighed. „Himmelfarten“ skrev den store lyse Forfatter, „maa for et moderne Menneske kun blive en henvisning til Svæven og gennem den astronomiske Uendelighed.“ Denne Tanke bidrog sit til at nedbryde min Kristentro — thi at Verdensrummet var uendeligt, det kunde man da ikke tvivle om.

Nu er det, naturligvis ikke min Mening at nægte, at vi er Ude af Stand til at tænke os Verdensrummet anderledes end som uendeligt. Dette beror paa en Egenhed ved vor Aand — vi formaar ikke at tænke os det absolut begrænset. Rummet kan for vor Indbildningskraft ingen Ende have. Der kan ikke ude bag de yderste Stjernebilleder findes et Plankeværk, hinsides hvilket der ingenting er, og hvor selve Rummet holder op.

Vi er ude af Stand til et slikt Tankeeksperiment. Men deraf følger ingenlunde, at det, vi ikke kan tænke, ikke kan eksistere. En Forfatter af Lord Kelvins Rang anser uden videre Verdensrummet for endeligt. En Astronom som Seechi gjorde det samme. Og nu nylig har Frankmanden Alfred Russel Wallace, Darwins Medbejler til Væren af at have sat Væren om Kvalitetsvalget ind i Verden, skrevet en Bog om Menneskets Stilling i Universet, hvori han kommer til højst mærkelige Slutninger.

Alle moderne Astronomer — siger han — er enige om følgende tre Punkter:

- 1) Stjerne-Universet dannes et velordnet Hele, og skønt det er af uhyre Udstrækning, er det dog endeligt, og det er muligt at bestemme dets Grænser;
- 2) vort Solsystem er ikke i Mellemens Plan og er ikke langt fra Midtpunktet i dette Plan. Jorden er altsaa nær ved at staa i Midtpunktet af Stjerne-Universet;
- 3) dette Univers består overalt af en og samme Slags Stof, der er underkastet de samme fysiske og kemiske Love.

Disse tre Sætninger anser Wallace for uangribelige. Som højst sandsynlige Hypoteser:

- 1) Ingen anden Planet end Jorden er beboet i vort Solsystem eller er til at se;
- 2) Hingen anden Sol besidder beboede Planeter;
- 3) vor Sols næsten centrale Stilling i Universet er rimeligvis fast og har været særlig gunstig, maaffé endog absolut væsentlig for Udviklingen af Liv paa Jorden.

Det ses let, hvilken Resolutions de tre sidste Sætninger er i Stand til at volde i gangige Antids-Vegreber! Hvor har man ikke overfor Kristendommen gjort Nar ad den hovmodige Tanke, at vor lille Jord, dette Sandhorn i en Krog af det uendelige Univers, stude være Genstand for Guds særlige Omhu og Kærlighed, saa at han endog selv skulde stige ned til Jorden, lide og dø for at frelse det Menneskefyldt, som travede rundt derude! Hvor har man ikke talt overlegent om Middelsalderens kende Verdensbillede med Jorden i Midtpunktet af de syv kredsende Sønne som den eneste af Formidts-væsenere beboede Klode! Og nu — ja, nu lader det til, at den mest moderne Videnskab vender tilbage til Tantes Opfattelse.

Men selv om dette ikke bliver Tilfældet, selv om blot de tre første

Punkter bliver staaende af dem, Wallace har fremst — det er dog Grund nok for os Kristne til at lade godt Mod med Hensyn til Udgangen af Kampen mellem Tro og Videnskab. Jeg indrømmer gerne, at det mange Gange kan se ud, som om nu var Slaget tabt — nu ramler hele den gamle Bygning af Videnskabens Grundstud. Men for er det, det galder ikke at lade sig imponere. „Mod Strømmen“ er et godt Rådsel. Og der staar skrevet: „Vorder ikke Menneskers Trælle“.

Det kan jo nemlig ikke nytte at skjule det — den moderne Videnskab er saa foranderlig og emfittelig, at man fristes til ligefrem at tale om videnskabelige Moder.

Per og Ane Marie.

Af Jørgen Falk Rønne.

II.

Alligevel kan det jo hende, at Per faar noget. Naar blot Dyret vil være stille, mens han figter, styder han rigtig godt. Og hender det, at han faaledes faar Bøtte, fender hans Stolthed og Glæde og Bøvs Jorbadjelse ingen Grænser; saa møder de Ane Marie helt paa den anden Side af Møjen og vinker med Blytet, og naar hun kommer ned til dem, høfter de rigelig Anerkendelse.

Men skal jeg være ganske ærlig, saa tror jeg knap, at Arets Jagt-udbytte betaler Krudt og Sagl.

Om Vinteren og i daarligt Vejr skal Per ses i sit Værksted.

Der er han sjøst.

Der tunler hans Fantasi med magtfulde Arbejder. Han konstruerer Møller og tørklægger Møjen, han omdanner sit Fartsøj til Hjulbaad, der drives næsten uden Møje, han opfinder Søjlereder med bevægelig Bund. Dog! kun den sidste Opfindelse er praktiseret i det virkelige Liv. Til de to første har hverken Ane Marias Fjeld eller Pers Fantasi kunnet skaffe Udvej. Men det har ikke gjort ham bitter. Værrer det, at han, medens de flere Planer brænder paa, er nødt til at gøre Svine-trug til Hans Jensen og reparere Per Persens Sjulbør; det kan nage lidt; men saa synger Per, og alle ender Magter flygter for hans Sang, Querne banker paa Bindesriden og nisser til ham, og Bob — saa gammel den er — tager en Bind i Munden og opfordrer til Leg i Spaanerne.

Det er værst i Høsttiden. Per er af flere Grunde nødt til at tage Høsthyde. Han er elftværdig og stift, der er heller ikke noget at klage paa hans Arbejde, men Humøret er ikke som det hjemme. Han kan ikke lade være at tænke paa, at han er bunden — bunden for 2 Kr. om Dagen og saa Kosten. Der er ikke noget at klage paa Daglommen, det er ikke det, men hvad kunde han ikke have faaet ud af sin Fjehed! Aldrig har han det rigere med Føder, og aldrig finder han bedre Udveje end netop i Høstidagene, da han ikke kan udspire dem. Han kan ikke lade være at ægre sig den Dag, han faar Høsthyde udbetalt, skønt han det hele Aar igennem ikke tjener saa mange Penges, som han her faar paa et Bræt.

Det hjælper, at Ane Marie har Høstarbejde paa den samme Gaard. Det er dog Flafer, naar de arbejder paa samme Mark eller i samme Guld, og det er dem begge en mangel paa Glæde at kunne holde Middags-hvil sammen. Det minder Ane Marie ham ogsaa om hvert Aar, naar han skal tage Bestemmelse om Høstarbejde, og det slaar hvert Aar Hovedet paa Sømmet.

Na! saadan er Per og Ane Marie.

En Novemberdag kom Per til mig og fortalte, at Ane Marie var bleven „stift tilpas“, og det Efteraar fik jeg da meget med dem at gøre under hendes Snydem. Men herlig en Aften vil jeg aldrig glemme.

Per og jeg sad ved Bordet; vi mente, at Ane Marie var falden i Blund bag Sengenforhaenge. Per fukkede en Gang imellem, men ingen af os talte. Per vendte sig skævt mod den ene Ende af Udkæben, og Bjerren flattede sig med et lille Knæk, det var al den Lyd, der høretes. Udenfor var det blifittille, tåne og taaget Novemberkræfter.

Sun har været dia en god Aftne,

Hømmorholder kurerede paa 6 til 14 Dage.

Paz o D i n t m e n t er garanteret at kurerer hvert Tilfælde af Høende, uynlige, bløddende eller fremtrædende Hømmorholder paa 6 til 14 Dage eller Pengene refunderede. 50 Cent.

Per,“ jagde jeg følgende min egen Lantegang.

Pers Dine løb fulde. Han jupod sin Kæje og tørede ivrigt med Vagen af Haanden, men det hjalp ham ikke; Laarerne trillede ned over hans Øje og jatte Pletter paa Vordet.

„Uden hende havde du uventeligt flaret dig,“ fortalte jeg uden at ane Blæffevinden af mine Ord.

Da løstede Per Hovedet og saa paa mig med store Øjne, i hvilke den ærligste Forbavelse spejlede sig:

„Alle flaret mig!“

„Alle flaret mig!“ minlede han igen, idet Dine begyndte at flaffe om i Stuen, indtil Blifittet til sidst blev hangende ved Sengenforhaenge.

Der blev igen ganske stille i Stuen, saa stille, at man hørte Lampen brænde. Imellem kurrede en Due derinde lidt i Søve, Per sad og stirrede, tørede kun af og til sin Kænde med Skjorteærmet, sad og stirrede og saa dog ingenting.

Jo! han saa dog sikkert noget med sit indre Øje, noget, han aldrig havde set før. Han saa Ane Marie. Saa hende rejste sig i den tidlige Morgen og tænde Lampen, saa hende gaa saa stille omkring i Underkørt og gøre rent og fuge Kaffe.

Saa hende som hun smilende kom hen til Sengen med den dampende Drik, som de nød sammen, han i Sengen, hun paa Sengenanten, mens de talte lidt om Dagen. Og han saa sikkert hendes milde Ansigt, naar hun hente fra Døren nikkede Garvel, hørte hendes Trin langs Husvæggen, naar hun i Mørket halsede ud mod en træl og slidt Dag.

Og han saa vel for sig, som han aldrig havde set det før, hendes Hoved, som det dukkede frem mellem Aftene om Aftenen, saa hvor træt og tung Gangen var, saa hende slaa Regnen af sit Kasketlæde, medens hun helt bekymret spurgte, hvorledes han havde haft det.

Det og meget mere sad han og saa paa, det flutter jeg deraf, at da Ane Marie lidt efter rørte sig, hjedede han sig over hende og sagde græbende:

„Du var go, An' Mari!“

Da spændte Ane Marie, og paa den stærke Tone forstod jeg, at det ogsaa var sagt til mig:

„Du var glad ved din Vaad og din Vøs“ og glad i Fjehed, Per! — Men jeg var glad ved dig.“

Ja! det var sagt til mig, og jeg forstod det, det blev en Brødd, som i min Uvforand ved det dagne Pers Dine!

Thi hvem af de to havde egentlig givet den anden mest? Hun bragte ved sit trofaste Slid Brød tilhuse, men han bragte fra Fjorden, Møjen eller Værkstedet den Dyrgethede, Frifhede og Glæde, som for hende var Livets Solstik.

Vaaden og Væsen og det andet var maaffé nok Lufkus, Per selv var Lufkus, som en fattig Rone maaffé ikke havde Lov til, men hun betalte den jo ærligt ved sit Arbejde.

Og jeg saa de to for mig, som de Dagen igennem længtes mod Aftenstunden, saa dem, naar Lampen var bleven tændt, og Ane Marie havde faaet Søtsjet frem, mens Per ryg Tandstikker af „den med Skjorte-hovedet“ og fortalte og bakkede og fortalte, lagde Planer og malede store Syner.

Da lyser Ane Marias stille, glade Ansigt faaledes for mig, at jeg vist aldrig kan glemme, hvad jeg forbrød.

Per og jeg sad ved Bordet; vi mente, at Ane Marie var falden i Blund bag Sengenforhaenge. Per fukkede en Gang imellem, men ingen af os talte. Per vendte sig skævt mod den ene Ende af Udkæben, og Bjerren flattede sig med et lille Knæk, det var al den Lyd, der høretes. Udenfor var det blifittille, tåne og taaget Novemberkræfter.

Sun har været dia en god Aftne,

Per og jeg sad ved Bordet; vi mente, at Ane Marie var falden i Blund bag Sengenforhaenge. Per fukkede en Gang imellem, men ingen af os talte. Per vendte sig skævt mod den ene Ende af Udkæben, og Bjerren flattede sig med et lille Knæk, det var al den Lyd, der høretes. Udenfor var det blifittille, tåne og taaget Novemberkræfter.

Forskellige kurerer en Dag Dag Parative Promo Curine Tablets. Apotheker refunderer Pengene, hvis det ikke kurerer. G. W. Brown's Underkørt er paa hver Kuffe. 25 Cent.

Special Merit
SÖML, SE SKOLE-SKO

HER er en Skole Sko uden Samme — Lank bare en somløs Skole-Skof De er stærke og holdbare, har sømlose Overlede, varige Saaler og dobbelt Løder-Taa. De stærkeste og varigste Sko, man kan faa.

„Special Merit“ Sømløse Skole Sko er „varige som Jern“. De vil vare to Gange saa længe som almindelige Sko med Samme.

Lave og alle Paconer og Størrelser for Hverdag og Søndags Brug. Deres Handlemis vil fornye Dem; hvis ikke, skriv til os. Se, om Mayer Trade Mark er paa Saalen.

Frit. Hvis De vil sende os Navnet paa en Handelsskole, som ikke handler med Special Merit Skole-Sko, vil vi sende Dem gratis og postbetalt et smukt Billede af et Greit eller Martha Washington, Størrelsen tolv. Opst, hvilket De ønsker.

Vi laver ogsaa „Leading Lady Shoes“, „Honorable Shoes“, „Martha Washington Comfort Shoes“ og „Yerma Cushion Shoes“.

F. Mayer Boot & Shoe Co. Milwaukee, Wisconsin.

SCHOOL SHOES

FOR DRENGE og PIGER

Bøger for Konfirmationen.

Under Faderhaand. Af Pastor N. B. Jensen. 130 Sider fint indbundet. Trykt paa lærdeles fint Papir med latinske Typer. Pris 4r.

Til Konfirmanden. Af Indremissionschef C. B. Kjær. Et Ord med ud i Livet. 72 Sider i godt Skriftsindb. 30c.

Sanny Lægen: Til Konfirmanden med Forord af Pastor J. Eken. Af forfatteren følgende: Bogens Indhold er sundt og sandt, bærer et klart og indtrængende Formaningssord og er meget og godt. Hver af os er af de fleste ligesom. Ved mange der har sagt ja til Jesus, deres Fæder, maatte sætte sig de Paamindelser paa Hjertet, som her gives dem, da vilde det blive til Beslutning for dem. — Bogen er paa 66 Sider, indbundet i komponeret Skriftsindb. og koster 40c.

Troens Betydning for den, der vil frem i Verden. Af G. E. Vgaard Petersen. Ane aldele Betragtninger over Troens Hjelpe Aftigheeds Betydning, Børnehjælpigheds Betydning, Arbejdsheds Betydning og flere andre. Bogen er paa 148 Røde Sider, godt indbundet i komponeret Skriftsindb. Pris 60c.

Den unge Bines hellige Timer. Betragtninger ved Konfirmationen og ud over Bivets B. De tre Bøger behøver ingen Ane alting da den har faaet sin Plads i en Kasse af 157 Sider. Indbefholder 14 udsvalgte, kristelige Betragtninger. Prisen er 40c.

Stærk og i. l. En Bog for unge Mænd af Pastor Georg Overgaard. Af forfatteren følgende: Bogen vil lære den unge i Stand til at holde sig til sig selv, naar han er i Troen, og maadigt, og den vil lære ham ind i Snyden, der kan frige ham, Sjæl og Værene fra Sydens Værker. Den vil paa gode og i en Konfirmationsdag. Indholder 13 Smitter, 136 Sider i net Skriftsindb. Pris 50c.

Lys og Sten. En Bog for unge Kvinder. Ogsaa af Pastor Georg Overgaard. Af forfatteren følgende: Det gif en ung verdigt og Kvinde laaledes ved at læse en af Pastor Overgaard's Bøger, at hun begynder at bede. Naar efter sked hun til Forfatteren og talte de delvignede ham for, hvad han havde skrevet hende i sin Bog. Bogen er paa 112 Sider og indbefholder 10 Stykker. Prisen er 50c.

Jesu Væde. Digt af A. Munds. 80 Sider. Fint indb. 25c.

Draaber fra Livets Flod. En lille Skattekiste med Bivelsprog og et Værk til Bøer og i Aaret. Af Pengta Hatten. Med Forord af Pastor Bihl. Ved og J. Kvinslen. 400 smaa Sider, paa godt Papir, net indb. 40c.

Ungd Smuts Skattekiste. Bivelsp og Salmevers til hver Dag i Aaret. Samlet af en Ken af de unge. Smukt net 30c.

Dag, Emnet ind, og gennemtruffen med Både Plade til Redegørelse af minderevrigte Begivenheder paa de forskellige Dage i hele Aaret. 50c.

En postene Gave til Konfirmander eller til de fleste Synagogslober.

Bestil nogle af disse Bøger for Konfirmationen.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.